

Arrest

nr. 214 330 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VANDER VELPEN
Atletenstraat 31
2020 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. VANDER VELPEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 14 februari 2017 België is binnengekomen, diende op 22 februari 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 23 februari 2016 in Griekenland en op 4 en 24 januari 2017 in Hongarije (Eurodac).

1.2. Op 30 maart 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker in een aangetekende brief van 30 maart 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 22/02/2017

U werd op 12 februari 2018 gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 14u09 tot 18u02. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Vandervelden, stond u het gehele gehoor bij.

A. Feitenrelaas

U bent een 26-jarige soennitische Afghaan van Tadzjiekse origine, geboren in het dorp Pul-e Jugi, district Baraki Barak, provincie Logar. Uw ouders, jongere broer en twee jongere zussen verblijven nog steeds in het dorp Pule Jugi.

Na uw middelbare school verhuisde u naar het derde district in Kabul en volgde u een studie computerwetenschappen aan het Dunya Institute for Higher Education (DIHE). U moet hiervoor enkel nog uw thesis verdedigen. Naast uw studie was u werkzaam op de nationale paspoortcentrale in Kabul.

Volgens uw verklaringen zouden uw problemen zijn begonnen in sunbula 1394 (Gregoriaanse kalender (GK) augustus-september 2015). U zou toen voor uw paternale oom een paspoort laten maken zodat hij voor behandeling van een ziekte naar Pakistan kon reizen. Uw paternale oom zou dit in uw dorp hebben verteld en de zoons van uw paternale tante zouden er op die manier achter uw werkzaamheden zijn gekomen. Uw neven zouden actief zijn voor de taliban.

Nog volgens uw verklaringen zou één van uw neven u hebben beticht van spionage, daar u voor het ministerie van Binnenlandse Zaken werkte en deze job voor uw (nabije) omgeving zou hebben verzwegen.

Voorts zouden de taliban u telefonisch hebben benaderd voor het produceren van valse paspoorten. U zou hun verzoek hebben afgewezen. Ook het daaropvolgend verzoek van de taliban – om het laminaat van valse paspoorten te verschaffen – zou u hebben afgewezen.

In qaws 1394 (GK november-december 2015) zouden de taliban drie maal naar uw ouderlijk huis zijn gekomen en zouden ze naar u hebben geïnformeerd. Bij het vierde bezoek zouden de taliban uw vader hebben geslagen en zouden ze hebben bedreigd u zelf te gaan zoeken. Uw vader zou u over deze bedreiging hebben geïnformeerd.

Vervolgens zou u op 17 jaddi 1394 (GK 7 januari 2016) 's avonds, op de terugweg van uw alma mater naar uw huurhuis te Kabul zijn beschoten door twee mannen op een motor die in tegengestelde richting reden. Hierop besloot u naar het huis van uw vriend in het zevende district van de stad Kabul te trekken. Aldaar zou u een smokkelaar hebben gecontacteerd en uw reis hebben geregeld.

Op 6 dalwa 1394 (GK 26 januari 2016) zou u vanaf de woonst van uw vriend te zijn vertrokken uit Afghanistan. U reisde met een Iraans visum via de luchthaven van Kabul naar de Iraanse stad Mashad. Vervolgens reisde u in zo'n dertien maanden via Turkije en Griekenland naar Europa en uiteindelijk naar België. U kwam op 14 februari 2017 aan in België en diende op 22 februari 2017 een asielaanvraag in.

Na uw vertrek zou uw vader nog meerdere keren zijn bedreigd door de taliban. Ook zou hij één keer zijn geslagen. Uw vader zou worden verweten dat zijn zoon – u – een spion is. Door de hieraan gerelateerde stress zou uw vader in juni of juli 2016 een hersenbloeding hebben gekregen. Daarbij zou ook uw jongere broer dikwijls worden benaderd met de vraag waar u precies bent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een kopie van uw taskara, uitgegeven op 3 saratan 1388 (GK 24 juni 2009); drie kopieën van transcripten van uw studieresultaten 2011-2013 en 2014-2015; een kopie van uw International Student Identity Card (ISIC), geldig in het jaar 2014; een kopie van uw studentenkaart van DIHE, geldig tussen 20 april 2013 en 19 april 2014; een kopie van uw werkbadge, vervaldatum 20 maart 2015; een kopie van uw bankkaart; uw arbeidscontract, getekend op 8 hout 1391 (GK 26 februari 2013) en lopend tot 1 jaddi 1392 (GK 22 december 2013); een attest van uw klinisch psycholoog inzake uw psychische problemen; en een kopie van uw bijlage 26.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst wil het CGVS op zich niet betwisten dat u werkzaam bent geweest op het paspoortdepartement van het ministerie van Binnenlandse Zaken. Hoewel het CGVS geen twijfel hecht aan uw vlotte en coherente verklaringen hieromtrent, maakt u evenwel niet aannemelijk dat er in uwen hoofde, omwille van deze beroepsactiviteiten, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou bestaan. Hieronder blijkt immers dat de problemen die u inroept, en die zouden voortkomen uit uw professionele activiteiten (Gehoorverslag (GV) CGVS, p. 8), niet geloofwaardig zijn.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u weliswaar verklaart tot 16 jaddi 1394 (GK 6 januari 2016) te hebben gewerkt voor de paspoortcentrale (GV CGVS, p. 15), maar u legt hiervoor geen begin van bewijs voor. Uw arbeidscontract liep immers af op 1 jaddi 1392 (GK 22 december 2013) en uw werkbadje vermeldt als vervaldatum 20 maart 2015. Uw problemen zouden echter pas in sunbula 1394 (GK augustus-september 2015) zijn begonnen, maanden of zelfs jaren na de beëindiging van uw werk, volgens uw eigen documenten. Hierdoor wordt er reeds afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen.

Bovendien kan er ook aan uw verklaringen met betrekking tot uw problemen er geen geloof worden gehecht.

Zo moet worden opgemerkt dat de door u op het Commissariaat-generaal (CGVS) verklaarde problemen niet overeen komen met de door u vermelde problemen in de vragenlijst die u invulde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig in het gedrang. Bij de DVZ laat u enkel optekenen dat op 17 jaddi 1394 (GK 7 januari 2016) zowel u als uw vader werden bedreigd door uw talibanneven (Vragenlijst CGVS, 27/3/2017, p. 3, vraag 5). Tijdens het gehoor op het CGVS stelt u echter dat reeds in de voorgaande maand qaws 1394 (GK november-december 2015) de taliban in totaal vier maal naar uw ouderlijk huis zouden zijn gekomen en naar u zouden hebben geïnformeerd. Op 17 jaddi 1394 (GK 7 januari 2016) zou u dan weer beschoten zijn (GV CGVS, p. 8). Van deze beschieting maakte u in de vragenlijst bij de DVZ geen melding. Aan het begin van het gehoor op het CGVS vermeldt u dat u in de betreffende vragenlijst op de DVZ uw problemen slechts in enkele zinnen uit de doeken heeft kunnen doen. Wel beaamt u dat u bij de DVZ alle redenen voor vertrek heeft vermeld (GV CGVS, pp. 3-4). De relatief korte duur van dit interview bij DVZ is geen verschoningsgrond voor het niet vermelden van de beschieting, een kernelement van uw asielaansluiting. Er mag immers van een asielaansluiting worden verwacht dat hij een overzicht geeft van alle feiten die hebben geleid tot de vlucht uit het land van herkomst – in het bijzonder wanneer, zoals in uw geval, het een ernstige aanval op de eigen persoon betreft. Deze tegenstrijdigheid en incoherentie doen ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ook aan andere elementen in uw verklaringen kon geen geloof worden gehecht.

Vooreerst verklaart u dat enkel uw kerngezin, uw ouders en sibilings op de hoogte waren van uw werk. Zelfs burens of beste vrienden hadden voor het ontstaan van uw problemen geen weet van uw job (GV CGVS, p. 11). Later uit het gehoor blijkt echter dat, om daadwerkelijk aan de slag te kunnen op dit departement, een paternale oom en een neef langs moederskant garant moesten staan (GV CGVS, p. 12). Dat u enerzijds een beeld schept van een totale geheimhouding betreffende uw werkzaamheden, maar anderzijds wel aangeeft dat ook andere familieleden aan zowel vaders- als moederszijde voor u garant stonden teneinde de job te bekomen, leidt ertoe dat er afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

U stelt nog dat uw talib-neven u zouden hebben benaderd met de vraag om voor hen drie of vier authentieke paspoorten met valse informatie te voorzien (GV CGVS, p. 18). U stelt dat deze paspoorten zouden worden gebruikt om onder andere Pakistanen, Tsjetsjenen, Arabieren en Oezbeken van een valse identiteit te voorzien (GV CGVS, p. 17) voor bijvoorbeeld het plegen van een zelfmoordaanslag (GV CGVS, p. 19).

Wanneer u wordt gevraagd waarom er per se Afghaanse paspoorten nodig zouden zijn voor het plegen van een zelfmoordaanslag, geeft u aan dit niet te weten. In één adem geeft u vervolgens aan dat uw stelling dat de paspoorten nodig waren voor mensen met een andere nationaliteit dan de Afghaanse enkel gebaseerd zijn op uw vermoedens (GV CGVS, p. 19). Op de vraag waarom niet-Afghaanse talibs nu precies de Afghaanse nationaliteit nodig zouden hebben voor het plegen van een (zelfmoord)aanslag, stelt u dat men met de Afghaanse nationaliteit overal vrij naartoe kan gaan (GV CGVS, p. 19). Wanneer u er op wordt gewezen dat men binnen Afghanistan ook kan reizen met een nationaal identiteitsbewijs in de vorm van een taskara, verklaart u dat een Afghaans paspoort nodig was om een aanslag in het buitenland te kunnen plegen (GV CGVS, pp. 19-20). Het houdt geen steek dat mannen met een andere, niet-Afghaanse nationaliteit per se over een Afghaans paspoort zouden moeten beschikken teneinde een (zelfmoord)aanslag te plegen. Bovendien zijn uw verklaringen enkel gestaafd op uw eigen vermoedens en brengt u geen begin van bewijs aan. Dat u daarbij telkens na een confrontatie uw verklaringen aanpast en bovendien geen eenduidige verklaring kunt afleggen waarom nu precies een Afghaans paspoort noodzakelijk zou zijn voor het plegen van een zelfmoordaanslag, leidt ertoe dat er de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw ernstig wordt ondermijnd.

Voorts blijkt uit uw getuigenis dat Afghaanse paspoorten na 1393 (GK maart 2014-maart 2015) enkel digitaal werden aangemaakt (GV CGVS, p. 13). Later in het gehoor getuigt u nog dat het zeer lastig was om blanco paspoorten te verduisteren en haalt u een incident aan waarbij één paspoort spoorloos zou zijn verdwenen. De gevolgen voor uw collega zouden onder meer een gang naar de rechtbank inhouden, alsook ontslag (GV CGVS, p. 15). Daarenboven verklaart u dat overal in uw bureaus veiligheidscamera's aanwezig zijn (GV CGVS, p. 15). Nergens uit het gehoor maakt u echter gewag dat u eenvoudigweg niet in staat zou zijn geweest om uw taliban-neven te voorzien van blanco paspoorten. Dat u louter semi-heldhaftig verklaart niet te hebben willen samenwerken met de taliban omdat u geen bloed aan uw handen zou willen hebben in geval van onschuldige slachtoffers omwille van een door u vervaardigd vals paspoort (GV CGVS, p. 19), maar niet opmerkt dat het schier onmogelijk was om de taliban ongemerkt van drie tot vier paspoorten te voorzien, leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas opnieuw op losse schroeven komt te staan.

Nog blijkt u na de toenadering door de taliban – telefonisch of aan uw ouderlijk huis – niemand van de autoriteiten te hebben ingelicht over de toenadering van uw talib-neven. Ook na de beschieting blijkt geen enkel moment dat u zich wendde tot de Afghaanse autoriteiten. U geeft aan dat u niet gelooft in de Afghaanse veiligheid. Als voorbeeld geeft u hiervoor aan dat ook commandanten met bodyguards in Afghanistan het risico lopen te worden gedood (GV CGVS, p. 18). Wanneer u er op wordt gewezen dat uw houding inzake een mogelijk risico op de nationale veiligheid nogal laks blijkt, stelt u dat uw melding toch niets teweeg zou hebben gebracht (GV CGVS, p. 18). Dergelijk antwoord getuigt van weinig toewijding, loyaliteit en vertrouwen richting nota bene uw eigen werkgever. Er kan redelijkerwijs van uit worden gegaan dat u, met het oog op uw eigen en op de nationale veiligheid, zich toch op een gegeven moment zou hebben gewend tot iets of iemand binnen de Afghaanse autoriteiten, om hen te informeren over de zelfmoordaanslagplannen van de taliban. Bovendien staat de door u ingenomen houding haaks op uw latere bewering dat u niet medeschuldig wil zijn aan mogelijke onschuldige slachtoffers in geval van een aanslag door iemand met een door u voorzien paspoort (GV CGVS, pp. 18-19). De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt hierdoor bijgevolg opnieuw ondermijnd.

Daar er geen geloof werd gehecht aan uw voorafgaande problemen met de taliban, kan er ook niet zomaar geloof worden gehecht aan uw beschieting door twee mannen op 17 jaddi 1394 (GK 7 januari 2016) (GV CGVS, p. 8). U zou deze route elke dag hebben gereden en er zou op u geschoten zijn met de bedoeling u te raken en te doden (GV CGVS, p. 19). Er dient te worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs aanbrengt om uw verklaringen te ondersteunen dat er die avond daadwerkelijk doelgericht op u zou zijn geschoten door de taliban. Daarbij zouden de taliban, indien zij daadwerkelijk die bewuste avond van zins zouden zijn geweest om u om te brengen, u niet slechts halfslachtig hebben beschoten vanuit een voertuig uit tegengestelde richting. Dit element tast de geloofwaardigheid van uw beweringen opnieuw aan.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat het CGVS niet betwijfelt dat uw vader een beroerte (ook: hersenbloeding) heeft gekregen. U weet echter op geen enkel moment uw beweringen te staven dat de beroerte die uw vader trof in direct verband staat met een vermeend huisbezoek van de taliban ten gevolge van uw problemen. Er werd immers aan de door u voorgehouden problemen geen geloof gehecht.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie ook niet ombuigen. De door u voorgelegde taskara , bankkaart en de documenten inzake uw studie leveren hoogstens een bewijs op van uw identiteit, nationaliteit, herkomst en uw studie. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De door u voorgelegde werkbadge en het arbeidscontract wijzen enkel op uw werkverleden op het paspoortdepartement. Dit staat evenmin ter discussie.

Tijdens het gehoor maakt u gewag van een frequent bezoek aan een psycholoog (GV CGVS, pp. 10-11). U legt hiervan een attest van uw klinisch psycholoog neer. De door u voorgelegde brief van Centrum Oost te Antwerpen maakt melding van depressie en herbeleving. Deze brief betreft echter geen medisch attest waaruit na een diepgaand medisch onderzoek blijkt dat u niet in staat bent coherente en consistente verklaringen af te leggen. De brief poneert immers dat u erg depressief bent en dat u problemen heeft met het reguleren van uw emoties, op basis van uw eigen verklaringen. Ter onderbouwing van de diagnose van een depressie werd enkel verwezen naar uw eigen verklaringen terzake. Nergens uit uw attest blijkt overigens welke elementen aan de basis van uw depressie zouden kunnen liggen, noch welke gebeurtenissen u zou herbeleven. Bovendien verwijst u, wanneer u wordt gevraagd naar uw toestand in België, enkel naar uw problemen in Servië en Hongarije (GV CGVS, p. 20). In Afghanistan zou u zulke problemen niet hebben gehad (GV CGVS, p. 20). Wat er ook van zij, u maakt niet concreet aannemelijk dat u omwille van uw gezondheidsproblemen geen coherente en geloofwaardige verklaringen zou kunnen afleggen met betrekking tot uw voorgehouden vervolgingsfeiten. Uw attest kan de geloofwaardigheidsproblemen bij uw asielmotieven dus niet herstellen.

Uw gezondheidsproblemen houden geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst niet op een passende behandeling van uw medische problemen zou kunnen rekenen. De door u geschetste problemen vallen evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U kan voor een beoordeling van de medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Wat betreft de voorgelegde bijlage 26 dient er opgemerkt te worden dat dit document duidelijk het volgende vermeldt: 'Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs'. Het document kan enkel aantonen dat u een asielaanvraag hebt ingediend in België, wat natuurlijk niet betwist wordt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaring dat u de laatste vier jaar voor uw komst naar België in Kabul woonde, waar u een kamer huurde (GV CGVS, p. 5), moet besloten worden dat uw herkomst in Kabul ligt. In casu moet de veiligheidssituatie in de stad Kabul worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het

slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van "art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de rechtshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing onjuist en manifest gebrekkig gemotiveerd is en licht hierbij toe als volgt:

"1. Wat betreft de aanvang en het einde van de beroepsactiviteiten van verzoeker.

Hierover heeft verzoeker heel duidelijk verklaard dat hij vier jaar voor het departement paspoorten heeft gewerkt en dat hij daar heeft gewerkt tot aan zijn vertrek. Hij werkte met jaar contracten (zie pagina 6 interview). Het arbeidscontract en de werkbadge moesten dus jaarlijks worden vernield.

De documenten die verzoeker voorlegde ter ondersteuning van zijn asielrelaas werden pas na het interview neergelegd, omdat deze nog onderweg waren op het ogenblik van het interview. De familie van verzoeker moest de documenten opsturen, maar aangezien zij daarvoor naar Kabul moeten en er op dat ogenblik recent een aanslag was geweest in Kabul, was dit niet zo evident. Hij werd omtrent deze documenten dan ook niet gehoord.

Verweerster meldt nu dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij nog werkte voor het departement paspoorten op het ogenblik van zijn vertrek omdat het arbeidscontract dat verzoeker voorlegde verliep op 22.12.2013 en de werkbadge als vervaldatum 20.03.2015 heeft. Onterecht stelt verweerster dat deze documenten zelfs niet aanvaard kunnen worden als een "begin van bewijs".

Verzoeker heeft nochtans zeer duidelijk verklaard dat hij werkte met contracten die jaarlijks moesten worden vernieuwd. De documenten die verzoeker voorlegde zijn de documenten die in het bezit waren van zijn ouders, maar zijn uiteraard niet de meeste recente. De meeste recente documenten bevonden zich uiteraard in de kamer die verzoeker huurde in Kabul en die hij hals over kop heeft moeten verlaten. Indien verweerster hieromtrent vragen had, had zij die kunnen stellen, doch reeds in zijn interview heeft verzoeker heel duidelijk gezegd dat hij werkte met jaarcontracten.

Het is niet omdat verzoeker geen bewijs van zijn meest recente tewerkstelling kon voorleggen, dat dit automatisch zijn verklaringen omtrent zijn tewerkstelling 'ongeloofwaardig maakt'. Integendeel heeft verzoeker zeer gedetailleerde verklaringen omtrent zijn beroepsactiviteiten afgelegd en heeft ook zeer duidelijk gestipuleerd wanneer zijn laatste werkdag was. (zie pagina 15 interview).

2. Geen melding van schietincident bij DVZ.

Verweerster is van mening dat dat verzoeker tegenstrijdig is in zijn verklaringen omdat hij tijdens het interview bij DVZ enkel melding maakt van bedreigingen aan verzoeker en diens vader op 07.01.2016, doch niet van de voorgaande bedreigingen de maand voordien en van het schietincident.

Het is alom geweten dat de interviews bij DVZ zeer snel gaan en dat asielzoekers niet de tijd hebben om hun asielrelaas volledig uit de doeken te doen. Bovendien is het zo dat bij deze interviews geen advocaat aanwezig is. Verzoeker vertelt ook dat hij in het opvangcentrum zelf en van andere asielzoekers te horen kreeg dat het eerste interview niet zo belangrijk is. Verzoeker heeft ook pas een raadsman toegewezen na het interview bij DVZ zodat deze verzoeker er niet heeft op kunnen wijzen dat het wel degelijk belangrijk is alle kernelementen van zijn asielrelaas uiteen te zetten.

In casu is het niet zo dat verzoeker tegenstrijdigheden heeft vermeld in zijn verklaringen bij DVZ en het Commissariaat-generaal. Bij DVZ verklaarde hij dat hij op 07.01.2016 werd bedreigd en dat ook zijn vader werd bedreigd. Deze zin is echter nogal ongelukkig verwoord. Verzoeker bedoelde hiermee niet dat diens vader dezelfde dag als het schietincident werd bedreigd. Het woord "bedreigingen" dient in casu ruim te worden geïnterpreteerd. Alleszins was verzoeker duidelijk waar hij stelde dat door zijn beroepsactiviteiten hij problemen had met de Taliban die hem en zijn vader bedreigden, zonder tijdens het interview bij DVZ te preciseren om welke bedreigingen het ging en wanneer deze allemaal hadden plaatsgevonden.

Tot slot dient er op te worden gewezen dat verzoeker tijdens zijn interview heeft aangegeven dat hij in behandeling is bij een psychologe, dat hij medicatie neemt en dat hij vaak last heeft van geheugenproblemen. Dit is alleszins een gegeven waarmee men tijdens het verhoor bij DVZ geen rekening heeft gehouden.

Verzoeker heeft geen kopie meegekregen van zijn verhoor en aangezien de raadsman van verzoeker slechts een aantal dagen voor het interview bij verweerster werd aangesteld heeft ook deze geen kopie van het verhoor meer kunnen ontvangen. Ook tijdens het verhoor op het Commissariaat-Generaal werd verzoeker niet over dit gegeven ondervraagd zodat hij hiervoor ook geen verklaring heeft kunnen geven. Wel heeft verzoeker tijdens zijn interview benadrukt dat zijn verhoor bij DVZ slechts 10 minuten heeft geduurd en dat hij maar in 5 zinnen zijn verhaal heeft kunnen doen.

3. Verzoeker zou tegenstrijdigheden vertellen, meer bepaald zou hij enerzijds zeggen dat niemand van zijn beroepsactiviteiten op de hoogte mocht zijn, maar dat anderzijds zijn tante en oom wel voor hem dienden garant te staan.

Het klopt dat zowel de oom als tante voor verzoekers job garant dienden te staan, doch deze mensen zijn analfabeet en weten in feite niet welke documenten ze hebben getekend. Verzoeker had hen immers verteld dat zij dienden te tekenen als borg voor de huur van zijn studentenkamer in Kabul. Verweerster heeft dit gegeven niet vermeld in zijn interview omdat het hem ook niet werd gevraagd. Het is natuurlijk spijtig dat zogenaamde "tegenstrijdigheden" pas in een negatieve beslissing worden vermeld, hoewel hiervoor vaak een plausibele verklaring kan worden gegeven.

4. Verweerster vindt de verklaring van verzoeker mbt. het gegeven dat de Talib-neven van verzoeker valse paspoorten nodig hadden om niet - Afghaanse Talibs in het buitenland aanslagen te laten plegen geen steek houden.

Onterecht beweert verweerster dat verzoeker tijdens het interview niet gewoonweg heeft gezegd dat hij niet in de mogelijkheid was om zijn neven van "blanco paspoorten" te voorzien. Verweerster schrijft dan nog iets over het zogenaamd 'semi-heldhaftig gedrag' van verzoeker...

Maar verweerster vergist zich. Verzoeker heeft nooit verklaard dat zijn neven om "blanco paspoorten" hebben gevraagd. Verzoeker heeft gezegd dat zijn neven initieel gevraagd hebben om paspoorten te voorzien met valse namen. Hierover heeft hij onmiddellijk verklaard dat dit niet mogelijk was. [zie pagina 18 interview bovenaan: "En persoonlijk kan ik ook geen valse documenten aan mensen geven."] Verzoeker heeft nadien verklaard dat de neven dan vroegen om "limination" te voorzien op de paspoorten. Ook dat heeft verzoeker geweigerd.

Op de vraag waarom die valse paspoorten aan niet-Afghaanse Talibs de Afghaanse nationaliteit moesten geven heeft verzoeker geantwoord dat deze Talibanleden dan gemakkelijker een aanslag in Afghanistan kunnen plegen doordat ze vrij kunnen reizen m.a.w. gemakkelijker Afghanistan kunnen binnenkomen. Zo verklaart verzoeker dat het alom geweten is dat de Taliban vanuit Pakistan wordt gesteund en dat er ook veel aanslagen o.a. in Kabul worden gepleegd door Pakistanen. Via een vals Afghaans paspoort kunnen deze Pakistanen gemakkelijker Afghanistan binnen en buiten. (zie pagina 19 interview onderaan). Dit lijkt een plausibele uitleg van verzoeker.

5. Verweerster vindt het eigenaardig dat verzoeker geen enkele melding heeft gemaakt bij de lokale autoriteiten, noch over zijn Talib-neven, noch over de beschieting. Dit zou getuigen van weinig toewijding aan zijn nota bene eigen werkgever.

Verzoeker zag echter geen meerwaarde in het gegeven dat hij aangifte zou doen bij de lokale autoriteiten. Dat zijn neven lid waren van Taliban was een alom gekend gegeven en was bij de autoriteiten geweten. Bovendien wou verzoeker verdere problemen vermijden zowel met zijn neven als met zijn werkgever. Bij een melding bij zijn werkgever wordt immers een volledige procedure gestart.

6. Wat betreft het statuut van subsidiaire bescherming oordeelt verweerster dat de regering, het Afghaanse leger en de ANP de situatie in Kabul goed onder controle zouden hebben.

Het is in Kabul relatief veilig. Het gros van het geweld in Kabul wordt toegeschreven aan de AGE's die in de stad actief zijn. De aanslagen zijn voornamelijk gericht tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen ANSF, overheidsmedewerkers en buitenlandse diplomatieke aanwezigheid. Er zouden geen doelgerichte aanslagen plaatsvinden tegen gewone burgers.

Hier dient toch te worden opgemerkt dat verweerster niet ontkent dat verzoeker werkte voor het departement paspoorten verbonden aan het Ministerie van Binnenlandse zaken. Dit departement was gevestigd in het centrum van Kabul, een gebouw dat was gelegen vlak naast de Nationale Raad. In februari 2018 zijn in die regio nog verschillende aanslagen gepleegd. Reden trouwens dat verzoeker zo lang op zijn documenten heeft moeten wachten. Zijn ouders moesten de documenten vanuit Kabul opsturen wat omwille van de zelfmoordaanslagen niet mogelijk was. Verzoeker was dan ook een overheidsmedewerker en niet zomaar een "gewone burger" en liep hij uiteraard een verhoogd risico om slachtoffer te worden van een aanslag."

2.1.2. In een aanvullende nota van 20 november 2018 voegt de commissaris-generaal de volgende documenten toe:

- COI Focus "Afghanistan: Security situation in Kabul city" van Cedoca van 24 april 2018;
- uittreksel uit "Country of Origin Information Report: Afghanistan Security situation – Update" van EASO van mei 2018;
- uittreksel uit "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het formuleren van louter blote en *post-factum* beweringen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Verzoekers argumentatie is niet van die aard om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

De bestreden beslissing oordeelde terecht dat verzoeker geen begin van bewijs neerlegt van zijn tewerkstelling bij het departement paspoorten op het Afghaanse ministerie van Binnenlandse Zaken tot 6 januari 2016, de datum waarop verzoeker volgens zijn eigen verklaringen bij het departement werkte (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 16). Verzoeker herhaalt zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij werkte met jaarcontracten (*Ibid.*, p. 6), doch dit biedt geen afdoende verklaring voor de vaststelling in de bestreden beslissing dat het door hem neergelegd arbeidscontract afliep op 22 december 2013 en dat zijn werkbadge als vervaldatum 20 maart 2015 vermeldt (Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 10, nrs. 3-4). Deze vaststelling wordt niet betwist door verzoeker. Zijn verweer dat deze documenten in het bezit waren van zijn ouders maar dat de meest recente documenten met betrekking tot zijn tewerkstelling zich bevinden in zijn woning in Kabul betreft een loutere *post-factum* verklaring die klemt met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker verklaarde immers dat zijn ouders zich naar Kabul moesten begeven om zijn documenten op te halen, dat dit bemoeilijkt werd door de veiligheidssituatie daar. Verzoeker vermeldde op geen enkel ogenblik dat zijn ouders reeds in het bezit waren van documenten (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 2-3). De Raad merkt bovendien op dat, indien zijn ouders daadwerkelijk in Logar in het bezit waren van documenten inzake verzoekers tewerkstelling, verzoeker geen afdoende verklaring biedt waarom hij deze documenten pas neerlegde op 19 februari 2018 (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 10), één week na het persoonlijk onderhoud op 12 februari 2018 en één jaar na het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België op 22 februari 2017. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij niet had verwacht dat dit onderhoud zo snel zou plaatsvinden (*Ibid.*, p. 3), doch de Raad wijst erop dat verzoeker alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming, met inbegrip van zijn documenten, zo spoedig mogelijk dient aan te brengen.

Dit wordt trouwens uitdrukkelijk vermeld bij aanvang van de procedure op 27 maart 2017 (Dossier overgemaakt aan het CGVS, stuk 13, ontvangstbewijs documenten). Verzoeker geeft dan ook geenszins een bevredigende verklaring voor de vaststelling dat hij geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn recente tewerkstelling, hetgeen dan ook afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze recente tewerkstelling. Het loutere feit dat verzoeker niet werd gehoord over de door hem neergelegde documenten kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling, temeer nu verzoeker thans in zijn verzoekschrift de mogelijkheid had om zijn verweer uiteen te zetten.

De Raad merkt nog op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, de commissaris-generaal, noch de Raad in onderhavig arrest betwist dat verzoeker werkzaam is geweest op het departement paspoorten van het Afghaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken, hetgeen bevestigd wordt door zijn gedetailleerde en coherente verklaringen hieromtrent en het door hem neergelegde arbeidscontract en werkbadge. Dit gegeven volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker tot 6 januari 2016 tewerkgesteld was op dit departement, gelet op het feit dat verzoeker hiervan geen begin van bewijs neerlegt noch een bevredigende verklaring aflegt voor het ontbreken van dit bewijs. Deze vaststelling doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten omwille van zijn recente tewerkstelling.

Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift de vastgestelde tegenstrijdigheden in de bestreden beslissing tussen zijn verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud te minimaliseren door te verwijzen naar de snelheid van de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt hierbij vast dat verzoeker er bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken op wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure (CGVS-vragenlijst, stuk 12). Verzoeker verklaart de vastgestelde tegenstrijdigheden dan ook niet door in zijn verzoekschrift op te werpen dat hij hoorde dat het interview bij aanvang van de procedure niet belangrijk is, temeer nu tijdens het interview erop werd gewezen dat verzoeker de waarheid diende te vertellen en dat *“Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen.”*

Verzoekers verweer dat hij bij aanvang van de procedure niet vermeldde te zijn beschoten, doch wel vermeldde dat hij bedreigd werd door de taliban en dat zijn verklaringen hierbij ruim dienen te worden geïnterpreteerd kan niet dienstig worden aanvaard. De beschieting door de taliban betreft immers een kernelement van verzoekers relaas, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij deze feiten gedetailleerd, nauwkeurig en correct vermeldt van bij aanvang van de procedure. Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat hij de kern van zijn problemen had kunnen uitleggen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 4). Waar verzoeker verder aanvoert dat hij noch zijn advocaat een kopie van dit interview hebben ontvangen, merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem werden voorgelezen in het Dari en dat hij deze voor akkoord ondertekende zonder correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord verklaard heeft met de inhoud ervan (CGVS-vragenlijst, stuk 12, p. 2).

Verzoeker toont dan ook niet aan hoe de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, gelet op het feit dat verzoeker geïnformeerd werd over het belang om nauwkeurige, correcte en coherente verklaringen af te leggen.

Verzoeker stelt verder dat geen rekening werd gehouden met zijn psychologische problemen bij aanvang van de procedure, doch de bestreden beslissing oordeelde terecht dat uit het door hem neergelegde psychologisch attest niet blijkt dat verzoekers cognitieve vermogen dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn om gedurende de procedure coherente en consistente verklaringen af te leggen over de redenen waarom hij Afghanistan is ontvlucht. In de DVZ-verklaring wordt slechts vermeld dat verzoeker op de vraag die peilt naar zijn gezondheidstoestand antwoordde dat hij depressief was. Verzoeker maakte bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bovendien geen verdere opmerkingen over psychologische problemen tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat:

“Zo moet worden opgemerkt dat de door u op het Commissariaat-generaal (CGVS) verklaarde problemen niet overeen komen met de door u vermelde problemen in de vragenlijst die u invulde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig in het gedrang. Bij de DVZ laat u enkel optekenen dat op 17 jaddi 1394 (GK 7 januari 2016) zowel u als uw vader werden bedreigd door uw talibanneven (Vragenlijst CGVS, 27/3/2017, p. 3, vraag 5). Tijdens het gehoor op het CGVS stelt u echter dat reeds in de voorgaande maand qaws 1394 (GK november-december 2015) de taliban in totaal vier maal naar uw ouderlijk huis zouden zijn gekomen en naar u zouden hebben geïnformeerd.

Op 17 jaddi 1394 (GK 7 januari 2016) zou u dan weer beschoten zijn (GV CGVS, p. 8). Van deze beschieting maakte u in de vragenlijst bij de DVZ geen melding. Aan het begin van het gehoor op het CGVS vermeldt u dat u in de betreffende vragenlijst op de DVZ uw problemen slechts in enkele zinnen uit de doeken heeft kunnen doen. Wel beaamt u dat u bij de DVZ alle redenen voor vertrek heeft vermeld (GV CGVS, pp. 3-4). De relatief korte duur van dit interview bij DVZ is geen verschoningsgrond voor het niet vermelden van de beschieting, een kernelement van uw asielaansluiting. Er mag immers van een asielzoeker worden verwacht dat hij een overzicht geeft van alle feiten die hebben geleid tot de vlucht uit het land van herkomst – in het bijzonder wanneer, zoals in uw geval, het een ernstige aanval op de eigen persoon betreft. Deze tegenstrijdigheid en incoherentie doen ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.”

Deze motivering is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt aldus overgenomen door de Raad.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verder aanvoert dat zijn oom en neef niet wisten dat zij voor verzoekers tewerkstelling bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken garant stonden omdat zij analfabeet zijn en hij vertelde dat zij documenten met betrekking tot zijn huurwoning ondertekenden, merkt de Raad op dat dit een louter blote bewering betreft. De Raad ziet daarbij niet in hoe verzoekers oom en neef, indien zij daadwerkelijk analfabeet zouden zijn, dergelijke documenten zouden kunnen ondertekenen. Dergelijke vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Verzoekers verweer doet dan ook geen afbreuk aan de pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, dat:

“Vooreerst verklaart u dat enkel uw kerngezin, uw ouders en sibilings op de hoogte waren van uw werk. Zelfs burens of beste vrienden hadden voor het ontstaan van uw problemen geen weet van uw job (GV CGVS, p. 11). Later uit het gehoor blijkt echter dat, om daadwerkelijk aan de slag te kunnen op dit departement, een paternale oom en een neef langs moederskant garant moesten staan (GV CGVS, p. 12). Dat u enerzijds een beeld scheidt van een totale geheimhouding betreffende uw werkzaamheden, maar anderzijds wel aangeeft dat ook andere familieleden aan zowel vaders- als moederszijde voor u garant stonden teneinde de job te bekomen, leidt ertoe dat er afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.”

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan bovendien niet blijken dat verzoeker verklaarde dat de taliban Afghaanse paspoorten wou omdat niet-Afghaanse talibanleden dan gemakkelijker Afghanistan in en uit konden reizen om aanslagen te plegen. Verzoeker verklaarde louter *“Ik vraag me nog iets af. Waarom hadden uw neven per se paspoorten nodig voor een zelfmoordaanslag? Daar weet ik ook niet meer van. Maar ik ging er van uit dat ze paspoorten wilden hebben voor andere nationaliteiten die geen afgaan zijn, Pakistanen, Oezbeken, Tsjetsjenen, die lijken op Afghanen, dat ze Waarom moeten die per se Afghaanse nationaliteit hebben? Als ze die nationaliteit hebben, zijn ze vrij overal naartoe te gaan. Maar binnen Afghanistan volstaat een taskara toch? Vaak worden die taskara's niet zo veel in waarde genomen, het is gemakkelijk te vervalsen. Maar als ze een paspoort hebben, wordt gezegd dat het echt is. Maar je hebt toch geen paspoort nodig om een zelfmoordaanslag te plegen? Als ze naar Iran of een ander land gaan, om daar iets te plegen, op een Afghaanse identiteit, is dat mogelijk. Ook de verschillende keren in Kabul, de zelfmoordaanslagen, gingen ze na wie die personen waren, gingen ze uit van Pakistaanse nationaliteit. Daarom proberen ze het op naam van de Afghanen te plegen. Iedereen weet goed dat de taliban worden gesteund door Pakistan, ze hebben daar kampen en trainingsplaatsen in Waziristan, daar worden ze begeleid.”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 19-20). Verzoekers verweer betreft aldus een loutere *post-factum* verklaring die geen afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker zijn verklaringen hieromtrent aanpast naargelang de vragen van de *protection officer*. De vaststelling dat verzoeker zijn verklaringen andermaal aanpast na confrontatie met de bestreden beslissing doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt overgenomen door de Raad:

“U stelt nog dat uw talib-neven u zouden hebben benaderd met de vraag om voor hen drie of vier authentieke paspoorten met valse informatie te voorzien (GV CGVS, p. 18). U stelt dat deze paspoorten zouden worden gebruikt om onder andere Pakistanen, Tsjetsjenen, Arabieren en Oezbeken van een valse identiteit te voorzien (GV CGVS, p. 17) voor bijvoorbeeld het plegen van een zelfmoordaanslag (GV CGVS, p. 19). Wanneer u wordt gevraagd waarom er per se Afghaanse paspoorten nodig zouden zijn voor het plegen van een zelfmoordaanslag, geeft u aan dit niet te weten. In één adem geeft u vervolgens aan dat uw stelling dat de paspoorten nodig waren voor mensen met een andere nationaliteit dan de Afghaanse enkel gebaseerd zijn op uw vermoedens (GV CGVS, p. 19).

Op de vraag waarom niet-Afghaanse talibs nu precies de Afghaanse nationaliteit nodig zouden hebben voor het plegen van een (zelfmoord)aanslag, stelt u dat men met de Afghaanse nationaliteit overal vrij naartoe kan gaan (GV CGVS, p. 19). Wanneer u er op wordt gewezen dat men binnen Afghanistan ook kan reizen met een nationaal identiteitsbewijs in de vorm van een taskara, verklaart u dat een Afghaans paspoort nodig was om een aanslag in het buitenland te kunnen plegen (GV CGVS, pp. 19-20). Het houdt geen steek dat mannen met een andere, niet-Afghaanse nationaliteit per se over een Afghaans paspoort zouden moeten beschikken teneinde een (zelfmoord)aanslag te plegen. Bovendien zijn uw verklaringen enkel gestaafd op uw eigen vermoedens en brengt u geen begin van bewijs aan. Dat u daarbij telkens na een confrontatie uw verklaringen aanpast en bovendien geen eenduidige verklaring kunt afleggen waarom nu precies een Afghaans paspoort noodzakelijk zou zijn voor het plegen van een zelfmoordaanslag, leidt ertoe dat er de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw ernstig wordt ondermijnd.”

Verzoeker kan verder gevolgd worden waar hij er in zijn verzoekschrift op wijst dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud reeds verklaarde geen valse paspoorten te kunnen afleveren (*Ibid.*, p. 18). De Raad merkt echter op dat deze verklaring klemt met verzoekers latere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat *“Ik wilde niet zelf iets vervalsen. Als ik iets had gemaakt voor een valse Pakistaan, en hij zou een zelfmoordaanslag plegen, waar er 50 mensen gedood zouden worden, dan is dat eigenlijk mijn schuld, want ik maakte het valse paspoort. Ik wil die mensen niet iets aan doen.”* (*Ibid.*, p. 19). Verzoekers verklaringen dat hij geen valse paspoorten wou afleveren omdat hij geen mensen wou kwetsen is immers tegenstrijdig met zijn verklaringen dat hij geen valse paspoorten kon afgeven en dat het zeer lastig was om blanco paspoorten te stelen vanuit het departement (*Ibid.*, p. 15). De vaststelling dat verzoeker geen coherente verklaringen kan afleggen over de redenen waarom hij het verzoek van de taliban weigerde doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover.

Verzoeker herhaalt verder zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat het niets teweeg zou gebracht hebben indien hij zijn werkgever inlichtte over het verzoek van de taliban om valse paspoorten af te leveren, doch hij gaat hiermee voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat *“Dergelijk antwoord getuigt van weinig toewijding, loyaliteit en vertrouwen richting nota bene uw eigen werkgever. Er kan redelijkerwijs van uit worden gegaan dat u, met het oog op uw eigen en op de nationale veiligheid, zich toch op een gegeven moment zou hebben gewend tot iets of iemand binnen de Afghaanse autoriteiten, om hen te informeren over de zelfmoordaanslagplannen van de taliban. Bovendien staat de door u ingenomen houding haaks op uw latere bewering dat u niet medeschuldig wil zijn aan mogelijke onschuldige slachtoffers in geval van een aanslag door iemand met een door u voorzien paspoort (GV CGVS, pp. 18-19). De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt hierdoor bijgevolg opnieuw ondermijnd.”* Deze motivering is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier.

Verzoeker voert bovendien geen argumenten aan ter betwisting van volgende pertinente en terechte motieven in de bestreden beslissing, zodat deze worden overgenomen door de Raad:

“Daar er geen geloof werd gehecht aan uw voorafgaande problemen met de taliban, kan er ook niet zomaar geloof worden gehecht aan uw beschieting door twee mannen op 17 jaddi 1394 (GK 7 januari 2016) (GV CGVS, p. 8). U zou deze route elke dag hebben gereden en er zou op u geschoten zijn met de bedoeling u te raken en te doden (GV CGVS, p. 19). Er dient te worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs aanbrengt om uw verklaringen te ondersteunen dat er die avond daadwerkelijk doelgericht op u zou zijn geschoten door de taliban. Daarbij zouden de taliban, indien zij daadwerkelijk die bewuste avond van zins zouden zijn geweest om u om te brengen, u niet slechts halfslachtig hebben beschoten vanuit een voertuig uit tegengestelde richting. Dit element tast de geloofwaardigheid van uw beweringen opnieuw aan.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat het CGVS niet betwijfelt dat uw vader een beroerte (ook: hersenbloeding) heeft gekregen. U weet echter op geen enkel moment uw beweringen te staven dat de beroerte die uw vader trof in direct verband staat met een vermeend huisbezoek van de taliban ten gevolge van uw problemen. Er werd immers aan de door u voorgehouden problemen geen geloof gehecht.”

Op grond van deze vaststellingen besluit de Raad dat de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn risicoprofiel als medewerker bij het Afghaanse ministerie van Binnenlandse Zaken, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij recentelijk nog tewerkgesteld was bij het ministerie, noch aannemelijk maakt omwille van deze tewerkstelling te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*.

Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die verzoeker ertoe hebben genoopt Afghanistan te verlaten, haalt verzoeker geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan zijn profiel gelinkte problemen aan.

De overige door verzoeker neergelegde documenten kunnen aan voorgaande vaststellingen niets wijzigen. De door verzoeker neergelegde taskara, bankkaart, documenten van zijn studie kunnen verzoekers identiteit, herkomst en scholingsgraad staven, hetgeen in de huidige stand van het onderzoek niet ter betwisting staat. Het door verzoeker neergelegde psychologisch attest van klinisch psycholoog S. Middelbos vermeldt dat verzoeker depressief is en *“last [heeft] van herbelevingen en kan hier soms vlot, maar soms ook bijna niet over praten”*. Uit dit attest kan niet worden afgeleid dat verzoekers cognitieve geheugen dermate is aangetast dat hij niet in staat was om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen, laat staan dat deze moeilijkheden een verklaring zouden kunnen bieden voor het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden. Het attest vermeldt immers dat verzoeker soms moeilijk over zijn *“herbelevingen”* kan praten, doch uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud uitgebreide verklaringen aflegde over zijn voorgehouden problemen in zijn land van herkomst. Verzoeker toont door het louter neerleggen van dit medisch attest dan ook allerminst aan dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau, laat staan dat deze moeilijkheden een verklaring zouden kunnen bieden voor het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden. Verder merkt de Raad nog op dat dergelijk psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Uit de door verzoeker neergelegde bijlage 26 blijkt enkel dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, doch dit betreft geen bewijs van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt: *“Gezien uw verklaring dat u de laatste vier jaar voor uw komst naar België in Kabul woonde, waar u een kamer huurde (GV CGVS, p. 5), moet besloten worden dat uw herkomst in Kabul ligt. In casu moet de veiligheidssituatie in de stad Kabul worden beoordeeld.”*

Uit de grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (Landeninformatie, stuk 11, nr. 1) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-gouvernementele elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "*collateral damage*" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij omwille van zijn werk bij het departement paspoorten op het Afghaanse ministerie van Binnenlandse Zaken een groter risico loopt om slachtoffer te worden van het geweld dat in Kabul plaatsvindt, merkt de Raad op dat hierboven reeds werd geoordeeld dat verzoeker niet aantoonde dat hij hier recent, tot voor zijn vertrek uit Afghanistan nog tewerkgesteld was. Er is dan ook actueel geen sprake van een geloofwaardig risico-profiel, zoals voorgehouden door verzoeker.

Hoe dan ook is de Raad van oordeel dat van een gewone burger redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij het persoonlijk risico om slachtoffer te worden van een aanslag door AGE's kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van AGE's worden aangeduid. De Raad merkt op dat niets verzoeker ervan weerhoudt om werk te zoeken op een plaats waardoor hij zichzelf niet aan een dergelijk risico zou blootstellen, temeer gelet op verzoekers scholingsgraad en werkervaring (*Ibid.*, p. 5-6). Aldus merkt de Raad op dat verzoeker geen bewijs levert dat hij specifiek zal worden geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De mate van willekeurig geweld die vereist is om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus moet in zijn hoofde daarom niet lager worden ingeschaald.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achtien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP